

Nummer 23

1. December 1918

67. Aargang

Præsident Joseph F. Smith er afgaaet ved Døden.

Der er indlobet Telegram til Missionspræsident Hans F. Christiansen fra Missionspræsidenten over den europæiske Mission, George F. Richards, at Kirkens Præsident, Joseph F. Smith, afgik ved Døden i Salt Lake City Tirsdag den 19. November 1918.

Joseph Fielding Smith var en af de ædlestes Aander og dygtigste Mænd, der nogensinde har levet paa Jorden, hvilket hans Livsvirkelse bærer Vidnesbyrd om. Han var født den 13. November 1838 i Far West, Caldwell Amt, Missouri. Hans Fader var Profeten Joseph Smiths Broder, Hyrum Smith, der, som bekendt, virkede med stor Nidkærlighed i Forening med sin Broder for det gengivne Evangeliums Udbredelse, og som led Martyr døden sammen med ham den 27. Juni 1844. Præsident Joseph F. Smiths Moder var Mary Fielding. Hans Barndomsdage var tilbragte under meget vanskelige Forhold, idet Kirkens Medlemmer paa den Tid udså sig mange Forfølgelser og megen Overlast. Da hans Fader, Patriark Hyrum Smith, og hans Onkel, Profeten, led Martyr døden, var han kun 5 Aar gammel. Hans Moder forlod Nauvoo i 1846 paa Grund af Forfølgelserne. Skønt Joseph paa det Tidspunkt kun var 8 Aar gammel, var han i Stand til at køre et Spand Okser gennem Iowa Staten. Medens Familien opholdt sig i Winter Quarters var han Hyrdebrend og blev en Gang udsat for at blive stalperet af Indianerne, men blev ved Guds Forsyn reddet. Det var denne Dreng, som senere af Guds Naade blev en stor og elsket Kirkehyrde. Paa Rejsen over Sletterne sammen med sin Moder fra Missouriflodens Bredder maatte Joseph køre et Firsband af Okser, der førte Familiens Tjendele. De naaede Saltødsalen i Efteraaret 1848 efter at have tilbagelagt en Strækning af over 1000 engelske Mil. Joseph fortsatte

med efter Ankomsten til Saltsødalen at vogte Kreaturer og gøre Markarbejde af forskellig Slags. Hans Moder døde fire Aar efter deres Ankomst til Saltsødalen. Hvad han lærte i Barndomsalderen af evangeliste Lærdomme og almindelige Skolekundskaber, lærte han nærmest fra sin Moder.

Kun femten Aar gammel blev Joseph F. Smith kaldet til at udføre en Mission til Hawaii Ogruppen. Apostel Parley P. Pratt lovede ham, da han blev bestiftet til sin Missionsgerning ved Haandspaalæggelse, at han skulde faa Kendskab til det hawaiiiske Sprog ved Guds Aands Inspiration saa vel som ved Studium, og denne Profeti gik vidunderlig i Opfyldelse, thi allerede efter fire Maanedes Forløb blev han i Stand til at prædike Evangeliet i det hawaiiiske Sprog. Han udførte en velsignelsesrig Missionsvirksomhed og blev meget afholdt af de indfødte Hellige og af den indfødte Befolkning som et Hele. Han virkede i den hawaiiiske Mission i ca. 3½ Aar. Den unge Missionær havde beklagelsesvis et længere Sygdomsanfald, medens han opholdt sig der. Den 24. Februar 1858 var han atter tilbage i Salt Lake City. Han blev snart ordineret til en af de Halvsjæds. Han blev gift den 5. April 1859. Denne Begivenhed blev en af de vigtige Mærkedage i hans Liv. I 1859 blev han ordineret til Højpræst og bestiftet som Medlem af et af Kirkens Højraad. I 1860 blev han kaldet til at udføre en Mission til Storbritanien sammen med andre Missionærer. Medens han opholdt sig her, virkede han i forskellige Konferencer og udførte et udmærket Arbejde. Samtidig fik han selv meget værdifulde Missionserfaringer. Medens han var paa denne Mission, besøgte han sammen med Præsident George D. Cannon Danmark. Sammen med andre Missionærer besøgte han ogsaa Paris. Han blev i 1863 løst fra denne Missionsvirksomhed og rejste hjem. I 1864 rejste han paa sin anden Mission til Hawaii, med Apostlene Lorenzo Snow og Ezra T. Benson og andre Eldster. Efter at Apostlene havde ordnet Kirkens Affærer der, rejste disse hjem efter at have bestiftet Joseph F. Smith til at præsidere over Missionen. I Vinteren 1864—65 rejste han hjem, hvor han blev bestiftet som Skriver i Kirkens Historiekrivers Kontor og senere i Begavelseshuset. Han blev snart valgt som Medlem af Utahs lovgivende Forsamling, hvor han virkede i flere Aar og udførte et i alle Maader udmærket Arbejde.

I 1866 blev han ordineret til Apostel, og i 1867 blev han bestiftet til at indtræde i de tolv Apostles Rvorum. Efter paa forskellig Maade at have virket for Kirkens Opbyggelse i aandelig og timelig Henseende blev han i 1874 kaldet til at tiltræde sin anden Missionsrejse til Europa for at virke som Præsident over den evropæiske Mission. Paa denne Mission besøgte han de skandinaviske Lande, Tyskland, Schweiz og Frankrig, saa vel som de forskellige Konferencer paa de britiske Øer. I 1875 blev han løst fra denne Mission, og efter sin Hjemkomst blev han bestiftet til at præsidere over de Hellige i Davis Amt, der endnu ikke var organiseret til en Kirkestift. I Foraaret 1877 blev han atter kaldet til at overtage Præsidentskabet over den evropæiske Mission, hvilken Stilling han indtog, indtil han blev hjem-

kaldt kort efter Præsident Brigham Youngs Død den 29. August 1877. I 1878 sendtes han tilligemed Apostel Orson Pratt paa en kort Mission til de østlige Stater.

Da Kirkens første Præsidentstab efter mere end tre Aars Forløb efter Brigham Youngs Død blev organiseret af Apostlene med Johan Taylor som Præsident, blev Joseph F. Smith kaldet til at indtage Stillingen som hans anden Raadgiver. Medens han indtog denne Stilling blev han paa Grund af Forholdenes Natur kaldet til igen at rejse til Sandwich-Øerne for at udføre en Mission der. Stillingen som anden Raadgiver blev han ligeledes kaldet til at indtage, da Wilford Woodruff blev Kirkens Præsident i 1889; ligeledes, da Lorenzo Snow blev Kirkens Præsident i 1898. Efter Præsident Lorenzo Snows Død i 1901 blev det første Præsidentstab genoprettet den 17. Oktober 1901 ved et Møde, der blev holdt af de tolv Apostles Raad i Salt Lake City den 27. Oktbr. 1901, og Joseph F. Smith, der i fem og tredive Aar havde været ordineret som Apostel og i en og tyve Aar havde været Medlem af Kirkens første Præsidentstab, blev nu kaldet til selv at indtage Stillingen som Kirkens Præsident.

Præsident Joseph Smith var i Besiddelse af meget stor Arbejds-kraft. Foruden at afholde de sædvanlige Raadsmøder sammen med sine Raadgivere og ligeledes de sælles Møder sammen med Apostlene, vedrørende de forskellige kirkelige Anliggender, prædikede han til Stadighed i de Helliges Forsamlinger, baade hjemme i Zions organiserede Kirke-stifter og i de Missionsdistrikter, som han besøgte. I Forbindelse med denne omfattende Virksomhed og hans Udførelse af evangeliske Ordinanancer var han en meget flittig kirkelig Skribent, og Kirkens forskellige Tidsskrifter indeholder mangfoldige værdifulde Artikler fra hans Haand. Præsident Smiths Virksomhed har været til stor og rig Velsignelse for Kirkens Medlemmer, samt for mange andre, i hvis Hjertes Evangeliets Sædekorn er saet, der en Gang vil spire frem og bære Frugt, og Kirken vil vedblivende blive velsignet paa Grund af hans udmærkede Arbejde som en ydmyg og strængt pligtopfyldende Herrens Tjener.

Adlyd Lovene!

(Af Missionspræsident Hans J. Christensen.)

Grundet paa de mange Uroligheder, som raader paa forskellige Steder i Verden, og som tilsyneladende ogsaa trænger sig ind her i Norden, finder vi det passende at henlede saavel Menighedens Medlemmer som andres Opmærksomhed paa Nødvendigheden af, at alle respekterer Myndighederne og Lovene. Paa forskellige Steder i den hellige Skrift, saa vel i det gamle som i det nye Testamente, lægger man Mærke til, at Guds Folk altid er bleven formanet til at ære de verdslige Love, og vi vil her henføre til enkelte Skriftsteder, tagne fra det nye Testamente. Apostlen Peter skriver:

„Været derfor al menneskelig Orden underdanige for Herrens Skyld, være sig en Konge som den ypperste, eller Befalingsmænd, som de, der sendes af ham til Straf over Misdådere, men dem til Ros, som gøre godt. Thi saaledes er det Guds Vilje, at I ved at gøre det Gode skulle bringe de daarlige Menneskers Vanfærdighed til at tie; som de, der ere frie, dog ikke som de, der have Friheden til Ondskab's Skjul, men som Guds Tjenere. Været alle; elsker Broderskabet; frygter Gud; ærer Kongen!“ (Peters første Brev 2 : 13—17.)

Apostlen Paulus skriver vedrørende samme Spørgsmaal til de Hellige i Rom: „Hvert Menneske være de foresatte Øvrigheder underdanig.“ (Rom. 13 : 1.); og til Titus skriver han: „Baamind dem at være Fyrster og Øvrigheder underdanige, at lyde Befalinger, at være redebonne til al god Gerning, ikke at bespotte nogen, ikke være kvagtige, men billige og bevise al Sagtmodighed mod alle Mennesker.“

Den samme Apostel skriver fremdeles i det første Brev til Timoteus:

„Thi formaner jeg først for alle Ting, at der gøres ydmyge Bønner, Forbønner og Takfigelser for alle Mennesker, for Konger og alle dem, som ere i Højhed, at vi maa leve et roligt og stille Liv i al Gudfrygtighed og Udfrygt; thi dette er godt og behageligt for Gud, vor Frelser.“ (1. Tim. 2 : 1, 2.)

Frelseren selv lærte Menneskene, at de skulde ære Landets Overhoved, idet han sagde: „Giver Keiseren det, som Keiserens er, og Gud det, som Guds er.“ (Math. 22 : 21.)

Af de anførte Skriftsteder lærer vi, at det er paalagt Menneskene at ære og agte de verdslige Regeringer, som vi lever under.

For de Sidste-Dages Helliges Vedkommende er denne Pligt omtalt i den tolvte Trosartikel, hvor det hedder: „Vi tro, at vi bør være Konger, Præsidenter og Øvrigheder underdanige samt adlyde, ære og opretholde Lovene.“

I en Udenbaring, givet den 6. August 1833, siger Herren angaaende de forskjellige Landes Love:

„Og nu, sandelig siger jeg Eder, det er min Vilje, at mit Folk skal iagttage og gøre alt, hvad jeg befaler dem; og den Lov i Landet, der er forfatningsmæssig, som understøtter Frihedsgrundsætninger og forsvaret Folkets Rettigheder, gælder for alle Mennesker, og er forsvaret for mig. Derfor retfærdiggør jeg, Herren, Eder og Eders Brødre i Kirken deri, at I begunstiger den Lov, der er Landets Grundlov.“ (Bagt. Bog 98 : 4—6.)

Til alles Oplysning, som dette vigtige Emne monne vedkomme, hidrætter vi endvidere følgende ypperlige Punkter, fremsatte i Bagtens Bog, vedrørende de Sidste-Dages Hellige Tro, med Hensyn til et Lands Love, hvilket bør være tilstrækkeligt Bidnesbyrd til alle, der læser samme, at vi som et Folk ønske, at enhver understøtter al lovlig Regering og ærer Lovene.

„Vi tro, at Regeringer indstiftedes af Gud til Menneskenes Bedste, og at han holder Menneskene ansvarlige for deres Handlinger med Hensyn til samme, baade i at udstede Love og haandhæve dem for Samfundets Gavn og Sikkerhed. — Vi tro, at ingen Regering kan bestaa i Fred, medmindre saadanne Love blive affattede og holdte ukrænkede, som ville sikre hvert Menneske Samvittighedsfrihed, Ejendomsret og dens Bestyrelse, samt Livets Beskyttelse. — Vi tro, at alle Regeringer behøve borgerlige Embedsmænd og Øvrigheds personer for at haandhæve Lovene, og at saadanne, som ville forvalte Loven ærligt og retsærdigt, bør søges og understøttes ved Folkets Stemme (dersom det er en Republik) eller Regentens Vilje. — Vi tro, at Religionen er givet os af Gud, og at Menneskene ere ansvarlige for Gud, og for ham alene, for Udøvelsen deraf, med mindre de paa Grund af deres religiøse Meninger gøre Indgreb i andres Rettigheder og Friheder; men vi tro ikke, at nogen har Ret til i de menneskelige Love at foreskrive Regler for Gudsdyrkelsen og binde Menneskenes Samvittighed, eller foreskrive nogen Form for den offentlige eller hushlige Andagt. — Vi tro, at den borgerlige Øvrighed bør undertrykke Vasten, men aldrig tvinge Samvittigheden, at den bør straffe Brode, men aldrig indskrænke Sjælens Frihed. — Vi tro, at alle Mennesker ere pligtige til at understøtte og opretholde Regeringerne i de respektive Lande, i hvilke de opholde sig, saa længe de blive beskyttede i deres naturlige og uafhængelige Rettigheder, ved saadanne Regeringslove, og at Opstand og Uroligheder ikke passer sig for nogen Indvaaner, som saaledes bliver beskyttet, men bør straffes efter Fortjeneste; og at alle Regeringer have Rettighed til at give saadanne Love, som efter deres eget Skøn ere bedst skiktede til at sikre den offentlige Velsærd, medens de til samme Tid holde Samvittighedsfriheden hellig. — Vi tro, at enhver bør æres i sin Stilling; Regenter og Øvrigheder som saadanne, der ere satte til at beskytte de uskyldige og straffe de skyldige; og alle Mennesker skyld Lovene Agtelse og Ærbødighed, da Anarki og Rædsel uden disse vilde træde i Stedet for Fred og Harmoni. De menneskelige Love ere indstiftede i den udtryffelige Hensigt at ordne vore indbyrdes Anliggender som Individuer og som Nationer; og guddommelige Love, givne fra Himlen, foreskrive Regler i aandelige Anliggender, i Henseende til Gudsdyrkelse, for hvilken Mennesket skylder sin Skaber Regnskab. — Vi tro, at Stater, Regenter og Regeringer have Ret til, og at det er deres Pligt at udgive Love til alle Indvaaneres Beskyttelse i den fri Udøvelse af deres religiøse Bekendelse; men vi tro ikke, at de i Retsærdighed kunne berøve Indvaanere denne Frihed eller indskrænke deres Trosfrihed, saalænge de vise Lovene Ærbødighed og saadanne religiøse Meninger ikke retsærdiggøre Oprør eller Sammenrottelse. — Vi tro, at Forbrydelser bør straffes efter Overtrædelsens Bestaffenhed, at Mord, Forræderi, Røveri, Tyveri og Fredsbrud i alle Henseender bør straffes i Forhold til Forbrydelsen og dens onde Følger blandt Menneskene, i Henhold til Lovene og ved den Regering, under hvilken Overtrædelsen bliver begaaet; og for den offentlige Freds og Roligheds Skyld skulle alle Mennesker træde frem og gøre Brug af deres

Indflydelse, for at Overtrædere af gode Love kunne vorde straffede. — Vi tro, at det ikke er rigtigt at blande religiøs Indflydelse sammen med borgerlig Regering, hvorved et religiøst Samfund foftres og et andet indskrænkes i sine aandelige Rettigheder, og dets Medlemmers personlige Rettigheder som Medborgere nægtes. — Vi tro, at ethvert religiøst Samfund har Ret til at tiltale dets Medlemmer for upassende Opførsel, i Følge dets Samfundsregler og Anordninger, forudsat at saadan Tiltale og de Bestemmelser, der bliver tagne af rette vedkommende, kun angaar deres Medlemsret og Forhold i Menigheden; men vi tro ikke, at noget religiøst Samfund har Rettighed til at forhøre Menneskene og afgive Retsskendelser vedrørende Liv og Ejendom, at fratage dem denne Verdens Guds eller bringe dem i Livs- eller Legemsfare, eller paalægge dem nogen ydrist Straf; de kunne alene udelukke dem fra deres Samfund og nægte dem Medlems-Fællesskab. — Vi tro, at Menneskene bør henholde sig til den borgerlige Lov for at faa Oprensning for alle Forurettelser, hvorved der er tilføjet nogen personlig Fornærmelse, eller hvor Formue og Rygte angribes, hvor saadanne Love eksistere, som ville beskytte samme; men vi tro, at alle Mennesker have Ret til at forsvare sig selv, deres Venner og Ejendom, og Regeringen, imod alle ulovlige Angreb og Anmasselser i flige Tilfælde, hvor man ikke er i Stand til straks at henvende sig til Lovens Haaudhævere og erholde Hjælp. — Vi tro, at det er rigtigt at prædike Evangeliet for Nationerne paa Jorden og formane de retfrafne til at søge Frelse fra Verdens Fordærvelse; men vi tro ikke, at det er ret for nogen at befatte sig med at prædike Evangeliet for Trælle eller døbe dem imod deres Herres Vilje eller Dufte, eller at have noget med dem at staffe, eller at bruge vor Indflydelse til at gøre dem misfornøjede med deres Stilling i dette Liv, og derved sætte Menneskers Liv i Fare. Saadan Indblanding tro vi at være ulovlig, urigtig, fredsfjættrende og farlig for enhver Regering, som tillader menneskelige Væsenet at blive holdte i Trældom." (Pagtens Bog, 134. Kapitel.)

Vi beder Kirkens Medlemmer om nøje at overveje og give Agt paa disse vigtige Formaninger, samt rette sig derefter. Vi advarer paa det alvorligste alle Kirkens Medlemmer imod at have noget som helst at gøre med den Urobevægelse, der finder Sted her i Norden, hvilken, om den fortsættes, kan medføre de sorgeligste Følger.

Hav stedse i Erindring, at det Budskab, vi bringer Menneskene, er et Fredens Evangelium, og hvis alle Mennesker vil antage samme og rette sig derefter, da vil Fred og Tryghed være raadende overalt, saa vel i Hytte som Slot. Væder os alle virke hen til dette Maal, da vil det være behageligt at leve her paa Jorden, thi da vil vi kunne modtage vor himmelske Faders rige Raadegaver og Betsignelser.

— Det er Manden, som giver Legemet Liv, derfor maa Legemet ogsaa underkaste sig Mandens Love.

Bibelske Profetier angaaende Marmans Bog.

Af Dr. James E. Talmage, Medlem af de tolv Apostles Kvorum.

Den 22. September 1827 fik den unge Mand Joseph Smith fra Manchester, New-York-Stat, udvalgt af Gud til at blive hans Profet og Tjener, Tilladelse fra Englen Moroni til at tage fra en Høj i Omegnen, som af Oldtidamerikanerne var kaldt Kumora-Højen, en „Guldbog“, bestaaende af tynde Blade af udhamret Guld, hvorpaa historiske Optegnelser fra Oldtiden var indridsede. Bogen var holdt sammen med tre Ringe i Bagen. Saavel Joseph Smith som andre, til hjem Guldbogen blev vist, beretter, at de enkelte Blade eller Plader var bestrebne med smaa Hieroglyf-Tegn, og at Pladerne som et Hele havde Udseende af at være forærdigede og indridsede i den sjerne Oldtid.

Pladerne havde været opbevarede med stor Omhyggelighed i Højen; thi da Jorden blev borttaget fra deres Gemmested, blev de fundne opbevarede i en lille cementeret Stenkiste sammen med andre hellige Genstande. Joseph Smith beskriver Stengemmet i følgende Ord:

„Stenkisten, i hvilken Pladerne fandtes, var dannet ved at lægge eller sætte Sten sammen i en Slags Cement. I Bunden af Stenkisten var der lagt to Sten paa tværs, og paa disse Sten laa Pladerne, og de andre Ting ved disse.“ Topstenen eller Stenkistens Laag var tyk, men tyndest ved Kanterne, og af rundagtig Form paa den øverste Side, saa at Topstenen kunde ses ovenfor Jorden; men Topstens Ydersider var dækket med Jord helt omkring.“

En følgende Underjogelse udviste, at de indgravede Skrifte tegn var af ægyptisk Form, og Optegnelserne vedrorte Fortidsfolkene paa det vestlige Fastland, fra hvilke de eksisterende amerikanske Indianeracer stammer. En Del af disse vigtige Oldtidsoptegnelser har ved Joseph Smith været overført til engelsk, hvilken Oversættelse og Gengivelse i moderne Form var først udkommen i 1830, under Navn af „Mormons Bog“. Siden den Tid er Bogen udgivet i mangfoldige Udgaver, og Bogen er nu trykt i ethvert af de mest kendte Sprog og i visse af de primitive Tungemaal, som bliver talte af de Folkesærd, som bebor Verdenshavens Øgrupper. Galt har mange Millioner af Eksemplarer af Bogen været udgivet, og Bogen kan let faas.

Mormons Bog er en Forkortelse af Optegnelser, som har været gjorte af en lang Række af Skribenter, og Samlingen var opbevaret i Kumora-Højen af Profeten Moroni, som angivet, omtrent 420 Aar efter Kristi Fødsel. Moroni var den sidste Mand, som gjorde Optegnelser paa Guldtavlerne og egenhændig bevidnede Optegnelsernes Ægthed. Han lagde Guldtavlerne bort i den tilberedte Stenkiste, dannet af cementerede Sten, nedsatte i Højen, der var kendt under det nævnte Navn: Kumora. Højen bliver nu af Befolkningen, som lever i Palmyra og Manchester, i Nærheden af Stedet, kaldt „Mormonhøjen“.

Mormons Bog indeholder bestemte Forudsigelser om Bogens Fremkomst i de sidste Dage, og disse Profetier harmonerer med Bibelens Profetier og Lærdomme. Det amerikanske Oldtidfolk, som vi gennem

Mormons Bog kommer til Kundskab om, og hvis Røst vi ligesom hører blandt de levende, var af Efraims og Manasse Stamme, eller med andre Ord af Josephs, Jakobs Søns Familie, den Joseph, som var solgt til ægyptiske Røbmænd.

Idet vi kommer til Kundskab om den Kendsgerning, at de amerikanske Oldtidssfolk, der bliver mest udforlig omtalte i Mormons Bog, var Josephs, Jakobs Søns Efterkommere, kommer vi til en Forstaelse af Betydningen af Profetien Efskiels Ord i det 37. Kapitel, fra det 15.—20. Vers, Ord, der ellers vilde være uforstaelige. Ordene indeholder en Profeti angaaende, at Menneskene langt henne i Tiden skulde komme i Besiddelse af saavel de hellige Skrifter, som indeholdes i Mormons Bog, som Bibelens hellige Skrifter. Profetien lyder:

„Og Herrens Ord kom til mig saalunde: Og du Menneskesøn! tag dig et Stykke Træ og skriv derpaa: „for Juda og for hans Medbrødre af Israels Børn“; og tag et andet Stykke Træ og skriv derpaa: „for Josef“ — det er Efraims Træ — „og for hele Israels Hus, hans Medbrødre“, og søj dem sammen, det ene til det andet, for dig til eet Stykke Træ, saa at de blive til eet i din Haand.

Og naar dit Folks Børn sige til dig: vil du ikke give os til Kende, hvad du mener med disse Ting: da sig til dem: saa siger den Herre, Herre: se, jeg vil tage Josefs Træ, som er i Efraims Haand, og Israels Stammer, hans Medbrødre, som jeg lætter derpaa, samt Judas Træ, og jeg vil gøre dem til eet Stykke Træ, og de skulde være eet i min Haand. Og de Stykker Træ, som du skriver paa, skulde være i din Haand for deres Dne.“

Det fremgaar af denne Profeti, givet ved Illustration af to beskrevne Træstokke, at der til det Stykke Træ, hvorpaa Jødernes Historie var nedskrevet — Judas Træstok — skulde søjes det Stykke Træ, hvorpaa i al Almindelighed Israels Stammers Historie skulde være skrevet — Efraims Træ nemlig — og sidstnævnte Optegnelser Fremkomst og Tilfugtning til Bibelen ske ved Guds Magts direkte Udøvelse, thi Herren sagde: „Se, jeg vil tage Josefs Træ“, og om de to Træstokke siger han: „de skulde være eet i min Haand“, hvilket de to paa-skrevne Træstokke, Efskiel holdt i sin Haand, billedligt betegne.

Hvis Bibelforskerens kronologiske Angivelser er rigtige med Hensyn til, paa hvilket Tidspunkt Efskiel fremsatte denne Profeti, vedrørende, at Josephs Efterkommere i det hele og store skulde føre deres egne historiske Optegnelser, repræsenteret ved Efraims, Josephs Søns Træstok, saa vel som Jøderne deres; hvis disse Angivelser er korrekte, saa havde Behi og hans Koloni, der rejste over de mægtige Verdenshave til Amerikas Vestkyst, allerede været der en Tid, da Efskiel fremsagde sin Profeti.

Profetien er bleven opfyldt. Bibelens hellige Bøger og Mormons Bog er henholdsvis Jødernes og Josephs Slægts Optegnelser. Saavel Josephs Slægts Optegnelser som Jødernes Optegnelser kan nu blive læste af Menneskene i Verden, og disse to Bøgers Indhold er i nøje Overensstemmelse med hinanden, hvad Verdomme angaar, og de bærer saavel direkte som indirekte gensidig Vidnesbyrd, der stadfæster disse Verdommes Sandhed, og disse Bøgers Indhold fremsætter uimodsigelige Vidnesbyrd om Jesu Kristi Liv, om hans Forsonergerning, og om hans Opstandelse og Evangeliets Kraft.

Omtrent halvandet Hundrede Aar, før Eſaiel udtalte ſin Profeti, udraabte Profeten Eſaias et Be over Ariel (Jeruſalem), Davids Stad, og han ſtelkede ligeledes i ſin Profeti mellem Jøderne og et andet Folk, ſom han gør en Sammenligning med i ſin Profeti, og om hvilket Folk han ſiger, henpegende til den Tid, da det ſkal blive fornædret, og henpegende til Vidneſhyrket, der ſkulde ligesom hviſte fra Støvet af:

„Da ſkal Du blive fornædret, Du ſkal tale fra Jorden af, og din Tale ſkal mumle fra Støvet af, og din Røſt ſkal være ligesom Genfærdets af Jorden, og din Tale ſkal hviſte fra Støvet af.“ (Eſaias 29 : 4.)

Den Nation, ſom ſaaledes var bleven fornædret, har talt „fra Støvet af“, idet Guldtavlerne, ſom indeholdt de hieroglyfiſke Optegnelſer, hvorfra Mormons Bog blev overſat, var taget fra deres Gemmeſted i Kumora-Højen. Gennem Mormons Bog ligesom lytter vi til hint amerikaniſke Oldtidſfolks Tale.

Brev fra farhønu. Miſſionspræſident Martin Chriſtapherſen.

Salt Lake City den 28. Auguſt 1918.

Præſident Hans J. Chriſtianſen.

Kære Broder!

Deres velkomne Brev af 19. Juni modtog jeg for to Uger ſiden. Det havde været paa Vejen omtrent to Maanedes. Jeg var glad ved at høre fra Dem og vore gode, bekendte Søſtende derovre. Jeg forſikrer Dem, de er ofte i mine Tanker, og jeg ønſter tit at kunne være i deres Selskab en kort Tid. Jeg ſympatiserer med Dem, Præſident Chriſtianſen, i de prøvende Omſtændigheder, hvorunder De nu virker i den ſkandinaviſke Miſſion. Det maa være haardt at varetage Miſſionens Interesſer med den Hjælp, De nu har at raade over. Men jeg er ſærdeles glad ved, at de lokale Brødre tager den ſtore og gode Del i Miſſionsarbejdet, de gør, og at de med Ridkæthed ſtaar Dem bi og udfører et godt Arbejde i Evangeliets Tjeneste.

De Hellige føler naturligviſt Følgerne af den ødelæggende og forfærdelige Krig. Vi ſympatiserer med Eder alle. Omendſkønt vi her i Bjergenes Dale er langt fjærnet fra Slagmarkerne, ſaa føler vi alligevel haardt Følgerne af Krigen. Vi er ganſke viſt velſignet med Livets Fornødenheder, men vi maa alligevel være ſparſommelige, da vi af Regeringen er opfordret til at indſtrænke os i enhver Henſeende, ſaa at den kan blive i Stand til at underholde Armeen og tillige hjælpe de trængende i Europa. Vi er ligeledes ved Opraab anmodede om at biſtaa Regeringen med Pengemidler ved at købe Regerings-Obligationer. De ſtore Hærfyrker koſter det jo forfærdelig ſtore Summer at organisere og adminiſtrere. Jeg har i Dag faaet et Telegram fra Willard, min Søn, ſom er Overlæge ved Utah Artilleriet. Han meddeler, at de netop er ankomne til Frankrig. Alvin, min yngſte Søn, ſom var med

mig i Danmark, er ansat paa et af Regeringens Kontorer i Washington. Der er 120 unge Mænd i Armeen fra det Ward, hvor vi bor, saa De kan se, vi tager Haand i det store Arbejde at bringe Fred paa Jorden igen; thi det er det, Amerika kæmper for. Vi haaber af ganske Hjerte, at Dagen maa være nær, da Kampen er endt, saa at vore Sønner kan komme hjem igen.

Hvad mig selv angaar, saa er jeg saavel som Familien vel. Jeg er nu ansat som Anlægs- og Landskabsgartner ved Utahs Universitet. Vi har alle nok at udføre i Kirkens Tjeneste, saa vi har ikke ret megen Tid til vor egen Raadighed. Saa vidt jeg veed, staar det godt til med vore Søskende fra København. Nancy Petersen og Jensine Nielsen arbejder paa Amtets Hospital, saa de er vore Naboer og kommer ofte og besøger os.

Søster Christophersen har i Dag udført Tempelordinancer paa Søster Conrads Vegne.

Søskende i Danmark og Norge hilses hjerteligt fra os. Vi er vel og glæder os fremdeles ved at virke for Guds Riges Fremme.

De selv være hilset paa det hjerteligste fra min Hustru og mig selv.

Deres i Evangeliet forbundne Ven og Broder
M. Christopher sen.

Brev fra Missionspræsidenten over den europæiske Mission.

Edge Lane, Nr. 395, Liverpool, England,
den 15. Novbr. 1918.

Præsident Hans J. Christensen.

Kære Broder!

Den 30. Juli sendte vi Dem en Veksel paa 20 £ fra „Krigs-Fondet“ til Hjælp for de fattige, som har lidt paa Grund af den af Krigen forarsagede Dyrtd. Vi vil sende Dem en anden Veksel, svarende til et Beløb af 50 £, saa snart vi kan modtage samme fra Banken, hvilket vi rimeligvis vil kunne om nogle saa Dage, og hvilket Beløb de kan benytte i lignende Hensigt.

Nu, da Krigen er endt, maa det haabes, at Forholdene vil blive normale, eller bedre end normale, og at de Hellige maa gøre Fremgang og søle sig lykkelige, idet de forbliver trofaste. Jeg lykønsker Dem og Uldsterne og de Hellige i den standnaviste Mission, idet J har undgaaet at komme i direkte Berøring med Krigen, og at det har været muligt for Eder at udføre Eders Gerning med den forholdsvise Grad af Frihed, som J har nydt. Jeg forventer, at en ny Era vil følge efter Krigen, en Tid, da der vil være religiøs Frihed i Verden, og Folk vil være villige til med Alvor at overveje, hvad der kan tjene til deres Sjæls Frelse.

Maa Herren vedblivende velsigne Dem og Deres medforbundne og

stænke Eder Fremgang og Glæde i Eders Arbejde, er mit Ønske og min Bøn.

Deres Broder i Evangeliet
Geo. F. Richards,
Missionspræsident.

Meddelelse fra Ældste Fred H. Heese,
forhenv. Missionssekretær over den skandinaviske Mission.

New York den 28. Septbr. 1918.

Missionspræsident Hans J. Christiansen.

Kære Broder!

Jeg sender Dem disse Linjer for at lade Dem vide, at vi kom her til New York i god Behold den 25. Septbr. Vi havde en fin Sørejse. Ældste Grover E. Christensen og jeg vil rejse herfra i Morgen Aften, saa vi kan komme til Salt Lake City i god Tid til at overvære Konferencen, og dette er vi meget glade ved. Jeg tænker, de andre Missionærer, Carl H. Lohdesund, Cephus E. Andersen og Nephi Andreasen, allerede er afrejste.

Efter at Skibet havde naaet New Yorks Havn, maatte vi vente to Dage, førend vi kunde blive landsatte.

Idet jeg haaber, at I er alle vel paa Missionskontoret, vil jeg slutte for denne Gang med de hjerteligste Hilsener til Eder og alle Søffende. Ældste Christensen sender ogsaa sin hjerteligste Hilsen til alle.

Fred H. Heese.

Taksigelse.

Torsdag den 28. November højtideligholdtes i de Forenede Stater, Amerika, som Takke- og Bededag, idet man takkede Herren for Aarets Høst og alle andre Betsignelser, som Landets Indvaanere har modtaget fra Guds Haand, som styrer alle Mennefters Stæbne. Uden al Tvivl er Jubelen stor i hint Land dette Aar for det udmærkede Resultat, som Folket i de Forenede Stater i Forening med de allierede Nationers Folk har opnaaet i den store Kamp, der er udkæmpet her i Europa i de senere Aar. Selv om vi her i Norden ikke har været i umiddelbar Nærhed af, hvor Krigen har raset, saa har vi dog i mange Henseender følt den rædselsfulde Krigs haarde Tryk. Kanonerne's mægtige Drøn er imidlertid nu stilnet af, og Krigens vilde Hyl høres ikke i denne Tid. En vis Stilhed er indtraadt i de fleste Lande, og mangfoldige takker og priser Herren for, at der nu er sluttet Vaabensstilstand mellem de friggjørende Magter, og at Krigen sandsynligvis nu er til Ende.

Som Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige føler vi dyb Trang til at takke Israels mægtige Gud for hans beskyttende Haand, som han saa naadig har holdt over de skandinaviske Lande, saa at Krigen og dens mange Rædsler ikke naaede til disse Egne.

Som Herrens ringe Tjenere, i hvis Lod det saaldt at forblive her i Norden i disse vanskelige Tider, føler vi, at vort Sprog er for usuld-
komment og fattigt til at udtrykke vor dybe Taknemmelighed overfor
Herren for, at han ej alene har sparet denne Del af sin Bingsgaard fra
Odelæggerens grusomme Haand, men ogsaa fordi den lille Skare, som
vi har haft den Gæde at staa som Vejledere for, i de fleste Tilfælde
har holdt fast ved Haabets uroffelige Afsæt og i Forening med os
glæder sig ved Tanken om en lysere og herligere Dag.

Maa Gud fremdeles velsigne disse nordlige Landes Indbyggere og
lægge sin Velsignelse til de Mænds Virksomhed, der staa som Regenter
og Ledere blandt Folket, er min Bøn i Jesu Kristi Navn.

Hans J. Christiansen,
Missionspræsident.

— Desto dybere Forstaaelse Menneskene faar af, at Gud i Sandhed
er „Aanderne's Fader“, en desto inderligere Forstaaelse har de af hans
Væsen og af, hvad det betyder, naar det siges, at Menneskene er skabte
i hans Billede.

Den, som elsker Gud, elsker alt, hvad der er værd at elske.

Efteraarskonferencen i Aarhus.

Grensforstandernes Rapportmøde Lørdag Aften den 12. Oktbr.

Mødet aabnedes med Salmen „Morgenrødens Straaler bryder“ og
Bøn af Forstander Lauritz Larsen fra Aarhus Gren. Salmen: „Fryd
Oder Zions Søner“, blev derpaa sunget. Konferencepræsident J. J.
Samuelsen aabnede Konferencen med at byde alle hjertelig velkommen
og udtrykte sin Glæde over Missionspræsident Hans J. Christiansens
Nærværelse.

Missionspræsident Christiansen fremstod derpaa for Forsamlingen og
udtalte sin Tilfredshed ved at være tilstede ved Konferencen. Han
mindebe Søskende om den Stund, da det var nødvendigt at løse de
fleste af Missionærerne paa Grund af Krigen's Udbrud. Han talte
trøstende Ord til Søskende, som maatte undvære Eldsterne fra Zion, og
bemærkede, at selv om Kirkens Medlemmer maatte blive stillede saaledes,
at Brødrene fra Zion blev hjemkaldte, var der dog Mænd i Menig-
heden af de lokale Brødre, som holdt Guds Søn's Præstedømme og som
havde Berettigelse til at lede Kirkens Affærer og udføre det evangeliske
Arbejde, naar de var kaldede dertil af deres overordnede. Kirkens Med-
lemmer vilde saaledes ikke komme til at hungre efter Guds Ord. Han
opmuntrede Søskende til Trofasthed.

Til Afvæltning blev Salmen: „Nu Fryd mit Hjerte finder“, sunget.
Forstander Carlsen fra Silkeborg afgav derefter Rapport over Silkeborg
Gren. Han har sluttelig sit Vidnesbyrd om Joseph Smith's guddom-
melige Kaldelse og nedbad Herrens Velsignelse over alle.

Ældste Anton Jørgensen fra Esbjerg afgav derefter en Rapport over Esbjerg Gren, hvor der var en stærk Organisation. Han omtalte Nødvendigheden af at gøre Herrens Willie og vidnede om Sandheden af de Principper, som de Sidste Dages Hellige forkynder.

Missionspræsident Christiansen sang: „Jeg er Fremmed, jeg er en Pilgrim.“

Forstander Lars Larsen fra Odense afgav derefter Rapport over Odense Gren. Han følte, at der var indtruffet en Vedring i Forholdene i Grenen, og Søstende var glade ved at arbejde fremad mod det herlige Zions Maa! Han bad, at Herren vilde staa hver enkelt bi, saa vi maatte opfylde vor Gerning og stride fremad.

Forstander Jens Christensen fra Randers følte Glæde ved at afgive Rapport over Randers Gren. Han udtalte, at der var Tilfredshed iblandt Søstende, og Grenen var i god Fremgang. Han var taknemmelig til Herren for at være kaldet til at arbejde i Herrens Bingsgaard. Han nedbad Herrens Velsignelse over de Hellige og alle oprigtige.

Forstander Lauritz Larsen fra Aarhus afgav derefter Rapport over Aarhus Gren. Han følte sig ligeledes glad ved at være kaldet til at virke i Herrens Tjeneste og glædede sig ved Samfundsfællesskabet med de Hellige og opmuntrede Søstende til at opfylde deres Pligter. Han opmuntrede de tilstedeværende fremmede til at undersøge Evangeliets Lærdomme.

Konferencepræsident F. F. Samuelson afgav derefter en samlet Rapport over det kirkelige Arbejde, der havde været udført siden sidst afholdte Konference. Han udtalte, at han følte en stor Glæde ved at virke i sit Kald som Konferencepræsident, og han formanede Søstende til vedblivende at stræbe fremad, thi Herren vilde velsigne alle, som trofast tjente ham, med Evangeliets herlige Gaver og Velsignelser.

Missionspræsident H. J. Christiansen udtalte sin Tilfredshed med de afgivne Rapporter. Menigheden havde Grund til at være glad ved det kirkelige Arbejde, som havde været udført, og ved det Resultat, som var naaet.

Mødet sluttedes med Afhyngelsen af Salmen: „Tænk ej, naar til Zion I drage“, og Talsigelse af Ældste Chr. Rasmussen fra Aarhus.

Søndagsskolens Konferencemøde.

Søndagsskolens Møde afholdtes Søndag Formiddag Kl 10. Konferencepræsident F. F. Samuelson bød de tilstedeværende velkommen, hvorefter Skolen aabnedes med Afhyngelse af Sangen: „Vær velkommen“ og Bøn af Ældste Wilford Samuelson. Derefter blev junglen: „Fader vor i Himlen“. Tiden blev derefter overladt til Søndagsskolens Bestyrer, N. P. Thomassen, som afgav Rapport over Søndagsskolens Arbejde i det forløbne Halvaar.

Programmet blev derefter udført af Skolens Elever. De forskellige Lektier saa vel som de øvrige Programnumre var velvalgte og blev udmærket udførte. Efter Programmets Udførelse taltede Broder Thomassen Børnene for deres Frimodighed og den Flid, som de havde udvist ved Undervisningen.

Broder Klitgaard fra Aalborg, som var paa Besøg, udtalte sin Glæde ved at være tilstede ved Konferencen. Han følte stor Tilfredshed ved at arbejde i Aalborg Søndagskole. Han bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed. Til Afvæksling blev Sangen: „Kære Barn, din Gud er nær Dig“, afsunget.

Konferencepræsident F. F. Samuelson foreslog derefter Søndagskolens Bestyrelse og Funktionærer til Opholdelse i deres respektive Stillinger. Forslagene blev antagne ved Haandsoprækning. Han takkede Lærere og Lærerinder for deres Arbejde i Søndagskolen.

Missionspræsident H. J. Christianen gjorde nogle Bemærkninger. Han følte sig taknemmelig ved at være tilstede og overvære Søndagskolekonferencen og lytte til det gode Program, samt formandede Børnene til at være lydige imod deres Forældre og aldrig glemme deres kærlige og sømme Moder og Fader, der som Sidste-Dages Hellige sender deres Børn til Søndagskolen. Han nedbad Herrens Velsignelse over alle i Søndagskolen.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Sangen: „Tak for vor Stole“, og Taksigelse af Broder Thomsen fra Silkeborg.

Der var ca. 100 tilstede ved Mødet.

Konferencemødet Søndag Eftermiddag Kl. 2.

Mødet aabnedes med Salmen: „Kom Hellige“ og Bøn af Ældste Anders Nielsen. Salmen: „Fra Himlens høje Hvælv“ blev derefter afsunget. Grensforstander Laurits Larsen fra Aarhus fremstod derefter og talte til Forsamlingen om Nødvendigheden af at adlyde Evangeliets Principper for at opnaa fuld Frelse i Guds Rige. Han omtalte Bønnen som Nøglen til Faderhertet og opmuntrede de fremmede til at undersøge de Sidste-Dages Hellige Lærdomme og søge at komme til Kundskab om Evangeliets frelsende Principper.

Broder Thomsen fra Silkeborg omtalte den Forvirring, der er i Verden i Henseende til religiøse Spørgsmaal. Han omtalte Helbredelsesgaven og opmuntrede Søstende til daglig at søge hen til Gud i Bønnen. Koret sang: „Solen fra Himlen straaler“, hvorefter et Barn blev velsignet af Missionspræsidenten.

Missionspræsident Christianen foreslog derefter Kirkens Generalautoriteter og den standinaviske Missions Autoriteter til Opholdelse. Alle Forslagene blev enstemmig vedtagne.

Konferencepræsident F. F. Samuelson foreslog derefter Aarhus Konferencens Autoriteter til Opholdelse i deres respektive Stillinger. Alle Forslag blev enstemmig vedtagne. Ældste Samuelson blev velsignet under Haandspaaleggelse af Missionspræsident Christianen til at virke i sit Kald som Præsident over Aarhus Konference. Missionspræsidenten talte derefter til Forsamlingen og forklarede, hvorledes Frelseren forud udvalgte sine Tjenere og organiserede sin Kirke med Apostle og Profeter som Kirkens Ledere, og at Kristi Kirke i vore Dage var organiseret paa selvsamme Maade som Kirken forud. Han fremsatte derefter de Helliges Tro vedrørende Gudsdommen og fremholdt, at Faderen, Sønnen og den Helligaand var tre særskilte Personer. Han nedbad Herrens Vel-

figneelse over Kirkens Medlemmer og alle sandhedsjægende og oprigtige Mennesker.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen: „Brudte ere Mørkets Lænker“ og Taksigelse af Broder Johnson fra Randers.

Der var ca. 90 Personer tilstede ved Mødet.

Mødet Søndag Aften Kl. 7.

Mødet aabnedes med Salmen: „Nu vi os forsamle her“, og Bøn af Broder Jensen fra Randers. Derefter blev Salmen: „O min Fader, Du, som troner“, aflungen.

Forstander Lars Larsen fra Odense talte til Forsamlingen og forklarede, at de ti Bud tjente til Vejledning for Menneskene, og at det var af hderste Vigtighed for Menneskene at efterleve disse Herrens Bud. Han opmuntrede Søskende til at handle varsomt i Livet, saa at de ikke i overilede Djæbliske skulde synde mod Herren.

Forstander Jens Christensen fra Randers omtalte de Opofrelser, som Missionærerne maatte gøre, og hvorved de beviste, at de var Herrens sande Tjenere, i Modsatning til Mænd, som kun vil prædike for Løn og Betaling. Han opmuntrede Søskende til nøje at efterleve Herrens Love og holde den Pagt i Verre, de havde sluttet med Herren. Han nedbad Herrens Velsigneelse over alle. Til Afveksling sang Koret: „Du, som dadler og fordømmer“, hvorefter Konferencepræsident F. F. Samuelsen fremstod og talte til Forsamlingen. Han udtalte sin store Glæde og Tilfredshed ved at være Medlem af Jesu Kristi sande Kirke. Han følte ligesom, at Herren krævede et Arbejde udført af ham, inden han skulde forlade disse Lande for at drage til Zion. Han følte sig velsignet af Herren i dette Arbejde. Han opmuntrede de fremmede til at undersøge Evangeliets Principper. Han omtalte Kirkens Organisation og fremholdt, at Kristus havde sat os et Eksempel i alle Ting, og at Kirken nødvendigvis maatte være organiseret nu som i fordums Tid. Forøvrigt havde Kristus tilkendegivet ved Aabenbaring til sin Tjener, Profeten Joseph Smith, hvorledes Kirkens Organisation skulde være, og hvorledes det kirkelige Arbejde skulde udføres. Koret sang: „Naar Verden er kold“ osv.

Missionspræsident Christiansen talte derpaa til Forsamlingen. Han sagde, at han maatte indrømme, at det ofte var med rorte Følelser, han mindedes sit Hjem i Amerika, som han havde forladt for 4½ Aar siden for at udføre sin nuværende Mission. Han omtalte Profetierne angaaende Evangeliets Gengivelse i de sidste Dage og de store Begivenheder, som da skulde finde Sted. Disse Profetier gaar nu i Opfyldelse. Den frygtelige Krig har raset, Tronerne synker sammen, og Kristi Genkomst synes nær forestaaende. Han omtalte Kristi Forsoning og hans herlige Opstandelse fra de døde, hvorved han brød Gravens Baand for alle Mennesker, og hvorledes alle, som tjener Gud, kan opnaa en herlig Opstandelse. Han vidnede om Mormonismens Sandhed og bad Herren velsigne alle, som var villige til at gøre hans Vilje.

Mødet sluttedes med Afhyngelse af Salmen: „O, Du Zion i Vest“ og Taksigelse af Eldste Niels Jensen fra Aarhus.

Der var ca. 175 tilstede ved Mødet.

(Fortsættes.)

Diamantbryllup. Ældste Peter William Fockumsen og Hustru Christiane Andersen Fockumsen, der er fødte henholdsvis den 24. Oktober 1833 og den 26. Januar 1834, holdt Diamantbryllup den 19. November. I Dagens Anledning modtog de mange Lykønskninger og smukke Opmærksomheder fra Slægt og Venner, og fra Kirkens Medlemmer modtog de en Pengegave. Deres Børn og nærmeste Slægtninge forestod Festsarrangementerne.

Lidlig om Morgenen afgang et Mandskor og ligeledes Medlemmer af Københavns Ørens Sangkor flere smukke Sange udenfor det agtværdige Galepars Bopæl.

Missionspræsident Hans F. Christiansen og øvrige Missionærer mødte samtidig med Sangkoret.

Brøder og Søster Fockumsen er trofaste og højagtede Medlemmer af Menigheden i København.

Dødsfald.

Ældste Christian F. Schade, født i Kornum, Aalborg Amt, den 13. April 1827, døde den 26. August i Huntsville. Han blev Medlem af Kirken i 1862 og emigrerede fra Danmark til Utah i 1864. Han kom over Sletterne med Oksebefordring og har boet i Huntsville i 47 Aar. Han udførte et velsignelseskædigt kirkeligt Arbejde i sin Hjemegn i Utah og bistod stedse Brødre og Søstre fra de Scandinaviske Lande med Raad og Daad. Ældste Schade udførte en Mission til Danmark i 1872—74 og virkede som Præsident over Aarhus Konference. Han var i en Aarrække Raadgiver til Biskop David McKay. Han efterlader sig Hustru, 2 Sønner og 2 Døtre samt 11 Børnebørn.

— Sandheden vil frigøre Menneskene, for saa vidt de selv er af Sandhed.

Hvis vi har lært at gøre den bedst mulige Anvendelse af Tiden, har vi lært en praktisk Lektie, der vil blive til megen Glæde for os.

Indhold:

Præsident Joseph F. Smith er afgaaet ved Døden	353	Brev fra Missionspræsidenten over den europæiske Mission	362
Aldnd Lovene (Af Missionspræsident Hans F. Christiansen.)	355	Meddelelse fra Ældste Fred H. Heese	363
Bibelske Profetier angaaende Mormons Bog. (Af Dr. James E. Talmage.)	359	Taksigelse. (Af Missionspræsident Hans F. Christiansen.)	363
Brev fra hvy. Missionspræsident Martin Christopherjen	361	Østeraarskonferencen i Aarhus . .	364
		Diamantbryllup	368
		Dødsfald	368